

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011219
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2114011219.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci proti obžalovanému W. W. Y., nar. XX.XX.XXXX v B., Turecká republika, občanovi Rakúskej republiky, pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 24.10.2019, sp. zn. 4T/45/2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.7.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný W. W. Y. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava sp.zn. 1 Pv 786/13/2207-86 zo dňa 11.06.2014 pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po tom, ako si v období od presne nezisteného času a na presne neustálenom mieste neoprávnene zadovážil balíček prelepený čiernou lepiacou páskou, ktorý obsahoval plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 96,82 g (96820 mg) a o priemernej koncentrácii 72,3% hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), ktorý obsahoval 70001 mg absolútneho metamfetamínu, tento prechovával pri sebe až do 03.50 hod. dňa 19.09.2013, kedy bola u neho na základe Príkazu vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trnave v zmysle § 102 ods. 1 Trestného poriadku vykonaná osobná prehliadka, po tom, ako bol dňa 19.09.2013 v čase o 01.30 hod. na diaľničnom odpočívadle Zeleneč pri Trnave obmedzený na osobnej slobode príslušníkmi Národnej protidrogovej jednotky Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru z dôvodu podozrenia držby omamných a psychotropných látok, kedy v čase obmedzenia osobnej slobody uviedol, že má pri sebe drogy, pričom podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov patrí metamfetamín do II. Skupiny psychotropných látok, podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave uvedené množstvo metamfetamínu možno považovať za 1750-7000 obvykle jednorazových dávok drogy, čo podľa vyčíslenia hodnoty uvedeného množstva psychotropnej látky, ktoré vykonala Národná kriminálna agentúra Prezídia Policajného zboru, predstavuje pri približnej cene 7,- Eur až 12,- Eur za jednu dávku metamfetamínu (pri predaji konečnému spotrebiteľovi v Trnavskom kraji v treťom štvrtroku 2013) hodnotu celkovo 12.250,- Eur až 84.000,- Eur a pri približnej cene 30,- Eur až 55, Eur za jeden gram metamfetamínu (pri predaji v Trnavskom kraji v treťom štvrtroku 2013) predpokladaná hodnota predstavuje 2.904,60,- Eur až 5.325,10,- Eur,

z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, ktoré následne písomne odôvodnil tým, že (citácia):

„Súd síce vyhodnotil výpoveď obžalovaného ako odpočiatku konzistentnú a nemennú, ale obrana obžalovaného sa javí nelogická v tom, že si mal na Slovensko z Viedne prísť kúpiť 2-3 dávky, a to z dôvodu, že boli lacnejšie, hoci náklady na cestu boli podstatne vyššie. Zároveň neobstojí ani jeho tvrdenie, že nevedel, aké množstvo drogy sa nachádza v balíčku, ktorý bol u neho nájdený pri osobnej prehliadke, a to minimálne vzhľadom na jeho veľkosť a objem, z ktorých je zrejmé, že v tomto sa nachádza množstvo psychotropnej látky podstatne väčšie ako sú 2 alebo 3 dávky. Výpoveď I. D. bola v podstatných okolnostiach týkajúcich sa veci v hrubom rozpore s tvrdeniami zasahujúcich policajtov R. L. a M. B.. Súd bližšie nezdôvodnil, prečo považoval výpoveď policajtov R. L. a M. B. za nedôveryhodnú. Uvedení svedkovia uviedli, že zákrok voči obžalovanému v inkriminovaný deň realizovali na základe operatívnej informácie od osoby A. B. zo P.. Uvedenou informáciou disponovali v ten deň pred zákrokom. Zadržaniu obžalovaného predchádzalo statické monitorovanie osôb na parkovisku pri CS Zeleneč, pričom takýto postup možno považovať za zákonný. Ak by aj odvolací súd vyhodnotil výpoveď I. D. za vierohodnú, mám za to, že v prejednávanom prípade išlo zo strany polície len o tzv. skrytú reakciu polície. Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. Z vykonaného dokazovania, a to konkrétne z výpovede obž. W. W. Y. ako aj výpovede samotnej I. D. vyplynulo, že si chcel drogy od I. D. zakúpiť, hoci tvrdí, že nie v takom množstve, v akom ich vydal. Obž. W. W. Y. nebol zámerne, a ani aktívne podnecovaný k spáchaniu predmetného skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Obžalovaný si viackrát od I. D. kupoval drogy a ani v prejednávanom prípade to nebolo inak. Orgány činné v trestnom konaní v tom čase mali k dispozícii o obžalovanom informácie, že obvinený pácha na území Slovenskej republiky drogovú trestnú činnosť. Skrytou reakciou polície bolo, že vytvorila pre spáchanie vhodné podmienky. Nevytvárala u obžalovaného vôľu spáchať trestný čin. Orgány činné v trestnom konaní vo vzťahu k obžalovanému teda neuplatnili takú formu vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale naopak uplatnili takú formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený.

Preto na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd v Trnave podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného údu Trnava, sp. zn. 4T/45/2014 zo dňa 24.10.2019 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Trnava na nové konanie a rozhodnutie.“

Na písomne predložených odvolacích dôvodoch zotrval prokurátor aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o jeho odvolaní. Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „odvolací súd“, alebo „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania prokurátora v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku.

Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine (oslobodení spod obžaloby), proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

V prvom rade treba uviesť, že vo veci už bolo rozhodnuté tak prvostupňovým, ako aj druhostupňovým súdom. Tak ako to zhrnul aj okresný súd ako súd prvostupňový (ďalej aj len ako „okresný súd“) v napadnutom rozsudku - rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 4T/45/2014 zo dňa 02.04.2015 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu na 2 (dva) roky. (čl. 446-452) Pokiaľ ide o skutkový stav zistený súdom prvého stupňa pred zrušením jeho prvého rozsudku na základe vykonaného dokazovania, tento bol zistený nasledovne: Príslušníci policajného zboru - špecialisti Národnej protidrogovej jednotky Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru na základe poznatkov z operatívno-pátracej činnosti získali informácie o tom, že obžalovaný mal na čerpacej stanici Zeleneč pri Trnave prechovávať väčšie množstvo drogy a to metamfetamínu - pervitínu. Obžalovaný bol okrem výpovedí príslušníkov policajného zboru usvedčovaný aj listinnými dôkazmi, najmä zápisnicou o vykonaní osobnej prehliadky obžalovaného, pri ktorej bol zaistený balíček prelepený čiernou lepiacou páskou, ktorý obsahoval plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 96,82 g o priemernej koncentrácii 72,3 % hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), ktorý obsahoval 70.001 mg absolútneho metamfetamínu a odbornými vyjadreniami vypracovanými znalcami Kriministického a expertízneho ústavu PZ, z ktorých bolo zistené, že zo zaisteného balíčku metamfetamínu u obžalovaného by bolo možné vyrobiť 1.750-7.000 obvykle jednorazových dávok drogy, čo podľa vyčíslenia hodnoty uvedeného množstva psychotropnej látky, predstavuje pri približnej cene 7,- Eur až 12,- Eur za jednu dávku metamfetamínu hodnotu celkovo 12.250,- Eur až 84.000,- Eur a pri približnej cene 30,- Eur až 55,- Eur za jeden gram metamfetamínu (pri predaji v Trnavskom kraji v treťom štvrtroku 2013) predpokladaná hodnota predstavuje 2.904,60,- Eur až 5.325,10 Eur. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že obžalovaný ako trestne zodpovedný subjekt svojim úmyselným konaním po objektívnej ako i subjektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Obžalovaný bol zadržaný príslušníkmi Národnej protidrogovej jednotky NAKA, ktorí vykonali služobný zákrok voči obžalovanému na základe operatívnej informácie, ktorá podliehala operatívno-pátracej činnosti v zmysle ustanovení § 38a zákona o policajnom zbore č. 171/1993 Z. z. Obžalovaný bol príslušníkmi policajného zboru vyzvaný, aby v zmysle § 18 zákona o policajnom zbore č. 171/1993 Z. z. preukázal svoju totožnosť. Na základe príkazu vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trnave bola v zmysle § 102 ods. 1 Trestného poriadku vykonaná osobná prehliadka, po tom, ako bol dňa 19.09.2013 v čase 01.30 hodine na diaľničnom odpočívadle Zeleneč pri Trnave obmedzený na osobnej slobode príslušníkmi Národnej protidrogovej jednotky Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru z dôvodu podozrenia držby omamných a psychotropných látok, ktorým obžalovaný uviedol, že má pri sebe drogy, pričom podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania ďalej vyvodil záver, že nie je logická skutočnosť spočívajúca v príchode obžalovaného z Viedne kvôli dvom dávkam metamfetamínu pre osobnú spotrebu jeho drogovu závislej priateľky. Vykonaným dokazovaním tiež bolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, v ktorom poukazoval na nevedomosť týkajúcu sa objemového množstva látok nachádzajúcich sa v balíku, čo je logicky vyvrátené veľkosťou predmetného balíka, v ktorom a nachádzali drogy. Vo vzťahu k osobe Ireny či Ivany, na ktorú obžalovaný poukazoval pri svojej obrane v snahe objasnenia skutku obžalovaný nespolupracoval, osobu nekonkretizoval za účelom zistenia jej totožnosti, taktiež zámerne neuviedol heslá PIN kódu do mobilného telefónu, ktorými by pomohol policajným orgánom k zisteniu totožnosti Ireny. Na základe vykonaných znaleckých posudkov bola tiež preukázaná prítomnosť stôp metamfetamínu na rukách obžalovaného, čo preukazuje skutočnosť, že obžalovaný sa dostal do bezprostredného styku so zadržanou dávkou drog. Na podklade odvolania obžalovaného Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 3To/68/2015 zo dňa 22.09.2015 predmetný rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. (čl. 497-499) Odvolací súd vo svojom uznesení poukázal na argumentáciu obhajoby, že obžalovaný bol vylákaný do pasce ako i na obhajcom doložené časti výpovedí Ivany Ružičkovej a Milana Rácza v inej trestnej veci, ktorý vypovedali v zhode s obranou obžalovaného a poukazovali na skutočnosť, že išlo o políciu vyprovokovanú akciu. Krajský súd v Trnave preto dospel k záveru, že existujú dôvodné pochybnosti o správnosti zisteného skutkového stavu a že

je potrebné vykonať všetky dostupné dôkazy na preverenie obrany obžalovaného. Odvolací súd preto súdu prvého stupňa uložil povinnosť (i) vypočuť v procesnom postavení svedkov I. D. a L. D. na všetky okolnosti skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, ďalej na okolnosti zadržania obžalovaného a spoluprácu svedkov s políciou, (ii) zistiť stav trestného konania voči I. D., (iii) zistiť, akým spôsobom bolo vybavené podanie I. D. voči príslušníkom polície D. L. a L. B. a (iv) opätovne sa zaoberať vyhodnotením zákonnosti jednotlivých úkonov polície, ktoré predchádzali zadržaniu obžalovaného ako aj úkonov v súvislosti s jeho zadržaním a odovzdaním veci.

Krajský súd po opätovnom rozhodnutí okresného súdu (napadnutým rozsudkom zo dňa 24.10.2019) a po podaní odvolania zo strany prokurátora zistil, že okresný súd po vrátení veci na nové konanie, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým oslobodil obžalovaného spod podanej obžaloby.

Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom musí krajský súd konštatovať, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnutí vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že sa nepodarilo preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a preto s poukazom na § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovným spôsobom (citácie):

„Doplnením dokazovania v zmysle pokynu odvolacieho súdu bolo preukázané, že I. D. bola informátorom polície, čo dokazuje nielen jej výpoveď a výpoveď L. D., ale aj výpoveď svedkov mjr. Mgr. L. B. a mjr. Mgr. D. L., ktorí ako príslušníci PZ jej postavenie informátora polície potvrdili. I. D. bola dílerkou drog, čo vyplýva nielen z jej výpovede, ale aj výpovede svedkov L. D. a M. S., pričom túto skutočnosť potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 4T/176/2015 zo dňa 10.06.2016. I. D. teda drogy predávala a mohla drogy predať aj obžalovanému.

Súd sa zaoberal aj otázkou vierohodnosti I. D. ako osoby s kriminálnou minulosťou, pričom dospel k záveru, že jej výpoveď je nutné v podstatných okolnostiach týkajúcich sa prejednávaneho prípadu považovať za vierohodnú. Súd poukazuje predovšetkým na tú skutočnosť, že obrana obžalovaného v celom priebehu konania bola konzistentná a nemenná v tom, že si na Slovensko prišiel zadovážiť drogu - pervitín, avšak nie v takom množstve, aké vydal po jeho zadržaní, pričom túto si mal zadovážovať aj v predchádzajúcich prípadoch od osoby menom I., ktorá bola v priebehu hlavného pojednávania stotožnená ako I. D.. Obžalovaný takto vypovedal dňa 21.09.2013 (čl. 29-31) ako aj dňa 29.10.2013 (čl. 28-33), pričom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26.08.2014 sa predmetných výpovedí pridržiaval (čl. 336). Súd bral pritom do úvahy možnosť, že obrana obžalovaného môže byť len účelová a vopred pripravená pre prípad, že by ho s pervitínom zadržali, čo sa napokon aj stalo. Prípad obžalovaného je však špecifický v tom, že obžalovaný sa nesnažil brániť len všeobecným poukazom na jeho záujem zadovážiť si menšie množstvo drogy, ale aj označil osobu, ktorá mu mala drogy zadovážiť a takáto osoba - I. D. skutočnosti uvádzané obžalovaným aj potvrdila.

Vykonaným dokazovaním bolo ďalej preukázané, že I. D. o prípade obžalovaného vypovedala v jej trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Dunajskej Strede v procesnom postavení obvinenej nezávisle od osoby obžalovaného a jej výpoveď korešponduje tak s výpoveďou obžalovaného ako aj s výpoveďou L. D., ktorý vypovedal k tomu, ako sa obžalovaný dňa 19.09.2013 dostal na parkovisko pri ČS na diaľnici D1 pri Zelenči. Na tomto mieste pritom súd podotýka, že v čase výpovedí I. D. v jej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda bol obžalovaný stále vo väzbe, a preto pravdepodobnosť, že sa I. D. s obžalovaným dohodli na rovnakých výpovediach je minimálna, ak nie nulová.

Súd navyše nezistil žiadnu možnosť resp. spôsob, akým by sa I. D. dozvedela o takých podrobnostiach prípadu obžalovaného (t.j. ako sa dostal na Slovensko, kde bol zadržaný, čo dobrovoľne vydal atď.), t.j. odkiaľ by mohla mať informácie, ktoré by mal mať len obžalovaný a orgány činné v trestnom konaní, z čoho potom vyvodil záver, že na prejednávanom prípade musela byť aj osobne zainteresovaná.

Vierohodnosť výpovede I. D. pritom nespochybňuje ani uznesenie MV SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ ČVS: SKIS-240/OISZ-V-2015 zo dňa 20.08.2015, pretože to len konštatuje existenciu dvoch protichodných tvrdení, a to tvrdenia I. D. o jej spolupráci s príslušníkmi PZ pod nátlakom - hrozbou väzenia a tvrdenia príslušníkov PZ, ktorí tvrdenia I. D. popierajú. Pokiaľ aj inšpekcii bola predložená facebooková komunikácia medzi I. D. a príslušníkmi PZ, potom v tejto hľadať pokyny príslušníkov PZ adresované I. D. smerujúce k „predhodeniu“ nejakej osoby polícii sa javí byť naivné, pretože takéto pokyny by sa nikdy neobjavili vo forme, po ktorej by ostala nejaká stopa.

Svedkovia mjr. Mgr. L. B. a mjr. Mgr. D. L. potvrdili, že prvotné informácie o obžalovanom získali práve od I. D., ktorá ich na osobu obžalovaného upozornila ešte na prelome rokov 2011 až 2012, čo tiež potvrdzuje vierohodnosť tvrdení tejto svedkyne. Označení svedkovia vedeli, že obžalovaný si na Slovensku zabezpečuje u I. D. drogy, pretože im to táto povedala a dokonca im poskytla aj telefónne číslo na obžalovaného, čo potvrdili obaja svedkovia a čo bolo potvrdené aj pracovným zošitom predloženým svedkom mjr. Mgr. D. L. na hlavnom pojednávaní, kde sú meno obžalovaného a aj jeho telefonický kontakt skutočne uvedené. Svedkovia mjr. Mgr. L. B. a mjr. Mgr. D. L. navyše poznali aj osobné údaje obžalovaného ako aj jeho podobizeň, a to minimálne od 16.01.2012, kedy získali informácie o obžalovanom od kolegov z Rakúskej republiky. Pôvodné tvrdenia týchto svedkov o operatívnej informácii získanej v krátkom časovom predstihu, že obžalovaný sa bude dňa 19.09.2013 nachádzať na parkovisku pri ČS Zeleneč sa tak javia ako nevierohodné nehovoriac o tom, že osoba akéhosi pána B., od ktorého táto operatívna informácia mala pochádzať a ktorý má byť navyše už po smrti, vierohodnosť ich výpovedí nepodporuje, skôr spochybňuje.

Súd zastáva názor, že aplikácia ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore prichádzala do úvahy len do tej doby, pokým Policajný zbor nezískal informácie o trestnej činnosti aspoň v takom rozsahu, aby bolo možné začať trestné stíhanie podľa Trestného poriadku. Ako však bolo vykonaným dokazovaním preukázané, príslušníci PZ o konkrétnej trestnej činnosti a navyše aj o tom, kto túto trestnú činnosť pácha mali najneskôr 16.01.2012, kedy od rakúskych kolegov získali informácie, umožňujúce im stotožnenie osoby „W.“ s osobou obžalovaného. Svedkovia mjr. Mgr. L. B. a mjr. Mgr. D. L. teda vedeli, že niekto na území SR pácha drogovú trestnú činnosť (zadovažuje si drogy), vedeli od koho si drogy zadovažuje (I. D.) a že touto osobou je práve obžalovaný, o ktorom dokonca aj vedeli, ako vyzerá.

V danom prípade preto podľa názoru súdu malo byť podľa ustanovenia § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a všetky ďalšie úkony mali byť vykonávané podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, najmä podľa jeho V. hlavy - Zabezpečovanie informácií. Pokiaľ sa tak v prípade obžalovaného nestalo a vykonaným dokazovaním má súd za preukázané že nie, potom zadržanie obžalovaného na parkovisku pri ČS Zeleneč na diaľnici D1 nemôže byť v súlade so zákonom, pričom zaoberať sa tým, či a ako bol obžalovaný pri obmedzení jeho osobnej slobody poučovaný a či vydanie vecí po jeho zadržaní bolo v súlade so zákonom je bezpredmetné. Na tomto mieste sa preto súd obmedzí len na konštatovanie, že ak by zadržanie obžalovaného malo byť v súlade so zákonom, potom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný pri osobnej prehliadke vydal pervitín v súlade s Trestným poriadkom a tento úkon ako taký (nezohľadňujúc udalosti, ktoré mu predchádzali) zákonu neodporuje a rovnako tak neodporuje zákonu ani vydanie mobilného telefónu obžalovaným na základe výzvy podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku.

Pri posudzovaní prípadu obžalovaného celkom logicky vyvstala otázka, že ak obžalovaný páchal trestnú činnosť, prečo ho neuznať vinným aspoň zo spáchania trestného činu - zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, keď je jasné, že tento si pervitín zadovážil a až do jeho zadržania ho aj prechovával.

Pri odpovedi na uvedenú otázku je potrebné sa venovať judikatúre pojednávajúcej o policajnej provokácii a záverom z nej vyplývajúcim, pričom základným východiskom je, že obžalovaný si od I. D. zadovažoval drogy - pervitín, a teda páchal drogovú trestnú činnosť, pričom k jej páchaniu ho nikto nenavádzal a ani nenútil. Pokiaľ však orgány činné v trestnom konaní trestnú činnosť obžalovaného chceli dokumentovať, potom tak mali robiť spôsobom, aby trestnú činnosť obžalovaného žiadnym spôsobom neovplyvňovali. Podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 4185/16 zo dňa 19. marca 2018 (pozn. - voľný preklad) ústavnoprávnu relevanciu nadobúdajú až také postupy policajných orgánov, ktoré prekračujú únosnú mieru aktivity, ktorá je daná na jednej strane jej cieľom - prispieť k odhaleniu páchatel'a trestného činu resp. dokázať trestnú činnosť a na druhej strane požiadavkou, aby sa policajné orgány aktívne samy nepodieľali na jej iniciovaní, podnecovaní či rozvíjaní. Ide o to, aby konanie príslušného policajta (prípadne aj súkromnej osoby riadenej či inštruovanej políciou), hoci nutne predstavuje jeden z dielčích elementov celkového priebehu udalostí, nebolo stotožniteľné ako určujúci či podstatný prvok trestného činu. (pozn. - predmetné rozhodnutie sa týkalo použitia agenta)

Ďalej podľa rozhodnutia ESLP č. 18757/06 zo dňa 04.11.2010 (Bannikov proti Rusku) je treba odlišovať na jednej strane vyprovokovanie trestného činu a na strane druhej použitie legitímnych utajovaných techník v priebehu vyšetrovania trestných činov, pretože použitie týchto techník nemôže samo o sebe znamenať porušenie práva na spravodlivý proces, avšak musí byť udržiavané v jasných medziach práve s ohľadom na nebezpečie policajnej provokácie.

Dôležitý prvok pasivity policajných orgánov pri prebiehajúcej trestnej činnosti, aby nedošlo k podnecovaniu ku spáchaniu trestného činu závažnejšieho či vo väčšom rozsahu, než páchatel sám zamýšľal, ESLP zdôraznil tiež v rozhodnutí vo veci Grba proti Chorvátsku č. 47074/12 zo dňa 23.11.2017. Podľa rozhodnutia ESLP vo veci Teixeira proti Portugalsku (rozsudok zo dňa 09.06.1998, č. 25839/94) konanie policajtov prekročilo hranicu činnosti tajných agentov, keď sa neobmedzili na čisté pasívne sledovanie trestnej činnosti p. Teixeira de Castro, ale vyvíjali na neho vplyv za účelom iniciovania trestného činu. Agenti vyprovokovali trestný čin, pretože nič nenaznačuje, že trestný čin by bol spáchaný aj bez ich intervencie. ESLP tak dospel k záveru, že konanie policajtov prekročilo medze činnosti infiltrovaných agentov a vyprovokovalo trestný čin.

Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19.09.2012 sp.zn. 5Tdo/58/2012 rozlišuje medzi policajnou provokáciou, za ktorú považuje zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala a skrytou reakciou polície, za ktorú považuje sledovanie zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatela trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestnoprávne postihnutelnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd.

Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze sp.zn. III. ÚS 597/99 zo dňa 22.06.2000 konštatoval, že je neprípustným, ak sa konanie štátu stáva súčasťou skutkového deja, celej postupnosti úkonov, z ktorých sa trestná činnosť skladá, teda je neprípustný taký zásah štátu do skutkového deja, ktorý vo svojej komplexnosti tvorí trestný čin resp. taký podiel štátu na konaní osoby, ktorého dôsledkom je trestná kvalifikácia tohto konania.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že hoci si obžalovaný od I. D. zadovážoval pervitín, toto zadovážovanie nebolo nijako pravidelné či vopred dohodnuté keď uvažíme, že prvotná informácia o existencii obžalovaného od I. D. poskytnutá príslušníkom PZ sa datuje na prelom rokov 2011 a 2012 a podľa vyjadrenia I. D. si obžalovaný takto od svedkyne pervitín zadovážil celkom 5-10 krát. Za tejto situácie potom nemožno prijať záver, že obžalovaný rozhodnutie spáchať trestný čin - zadovážiť si pervitín - prijal sám ešte predtým, ako mu I. D. tento ponúkla v poslednom prípade a keby aj áno, určite nemal záujem o také množstvo pervitínu, s akým bol zadržaný, čomu nasvedčuje nielen jeho výpoveď a výpoveď I. D., ale i skutočnosť, že mal pri zadržení pri sebe len cca 400,- Eur, pričom hodnota zadržaného množstva pervitínu na čiernom trhu bola podstatne vyššia, a to minimálne cca 2.900,- Eur (podľa obžaloby).

Dôležitou skutočnosťou je v tomto prípade i fakt, že iniciatívu na spáchanie trestného činu prevzali príslušníci PZ, ktorí žiadali I. D., aby drogy obžalovanému ponúkla predpokladajúc, že tento ich neodmietne, avšak príslušníci PZ nenechali dej plynúť bez zásahu a nielenže drogy obžalovanému „ponúkli“ cestou I. D., ale trvali tiež na tom, aby ich množstvo bolo najmenej 50g, pričom o skutočnom množstve drogy obžalovaný nemal vedieť. Takáto ingerencia príslušníkov PZ do skutkového deja je neprípustná a podľa názoru súdu presahuje rámec skrytej reakcie polície a dostáva sa do sféry policajnej provokácie. Pokiaľ je tento záver súdu správny a súd je presvedčený že áno, potom obžalovaného nie je možné uznať vinným ani v časti jeho konania, t.j. aplikujúc nižšiu právnu kvalifikáciu predpokladajúc, že ak by policajnej provokácie nebolo, zadovážil by si „len“ 1-2 kubíky pervitínu.

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak a) nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citované ustanovenie sa aplikuje v prípade, ak na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, súd nemôže urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd ustálil, že v danom prípade bol skutok vyprovokovaný políciou, teda išlo o policajnú provokáciu a nie len o skrytú reakciu polície na inak trestné konanie obžalovaného, a teda o skutku nie je možné konštatovať, že sa stal.“

Odvolačný súd musí konštatovať, že súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a obžalobným návrhom.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto odvolací súd v podrobnostiach na tieto dôkazy poukazuje.

Možno konštatovať, že okresný súd postupoval v kontexte predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu v danej veci a riadil sa právnym názorom, ktorý vyslovil krajský súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu vydanému v tejto trestnej veci.

Po vrátení veci krajským súdom na opätovné prejednanie a rozhodnutie okresný súd po doplnení dokazovania v naznačenom smere (predchádzajúcim rozhodnutím krajského súdu) nanovo posúdil dôkaznú situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Námietka prokurátora smeruje vo svojej podstate k tomu, že okresný súd nesprávne posúdil a vyhodnotil vykonané dôkazy.

Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nemožno dospieť k záveru, že by súd dokazovanie vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda iba jednostranne v prospech obžalovaného.

Prokurátor oprel odvolacie námietky o vyhodnotenie obrany obžalovaného ako nelogickej, a to v tom, že náklady na cestu z Viedne na Slovensko by boli vyššie ako výhoda kúpy lacných drog na Slovensku. Súd prvého stupňa sa však správnym spôsobom vysporiadal so skutočnosťou, že pri zadržaní mal obžalovaný pri sebe len približne 400 eur, čo nezodpovedá eventuálnemu záujmu o kúpu väčšieho množstva drogy (hodnota zadržaného pervitínu bola podstatne vyššia, a to minimálne cca 2.900 eur). Rovnako v tomto smere okresný súd správne zohľadnil aj výpoveď obžalovaného a svedkyne D..

Ďalšou odvolacou námietkou je tá, že súd podľa prokurátora nezdôvodnil, prečo považoval výpoveď zasahujúcich policajtov za nedôveryhodnú, pričom táto výpoveď je v rozpore s výpoveďou svedkyne D.. Prokurátor poukázal na to, že polícia zadržala obžalovaného na základe realizácie operatívnej informácie získanej v deň zákroku, predchádzalo tomu statické monitorovanie osôb. Podľa prokurátora šlo o tzv. skrytú reakciu polície a nie o policajnú provokáciu.

Krajský súd sa však plne stotožňuje so záverom okresného súdu, že v tomto prípade bol skutok vyprovokovaný políciou a nie je tak možné skonštatovať, že sa skutok stal. V tomto smere krajský súd dôvody prvostupňového rozhodnutia akceptuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

K odvolacej námietke prokurátora odvolací súd uvádza, že nie je pravdou, že okresný súd bližšie nezdôvodnil, prečo považoval výpoveď zasahujúcich policajtov za nedôveryhodnú. Na strane 10 napadnutého rozsudku v predposlednom odseku začína podrobné odôvodnenie rozhodnutia v časti vyhodnotenia výpovede svedkyne D.. Okresný súd sa dôsledne a podrobne zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré je potrebné a možné zohľadniť, kým dospel k záveru, či možno oprieť rozhodnutie o nutnosti oslobodiť obžalovaného spod obžaloby o výpoveď svedkyne D.. Takýmito okolnosťami sú výpoveď obžalovaného, to, že označil aj osobu, ktorá mu drogy zabezpečovala, ďalej okolnosť akým spôsobom vypovedala o tejto trestnej veci svedkyňa aj v inom konaní, ďalšou okolnosťou je poukaz na výpoveď svedka D., ktorá je v zhode s výpoveďou obžalovaného a svedkyne. Ako už bolo uvedené, okresný súd sa správne vysporiadal aj s tým, že vierohodnosť svedkyne nespochybňuje ani výsledok konania vedeného Sekciou kontroly a inšpekčnej služby (odsek 4 na strane 11 napadnutého rozsudku). V kontexte výpovede svedkyne D. potom vyhodnocoval výpovede zasahujúcich policajtov.

Čo sa týka námietky, či v tomto prípade šlo o policajnú provokáciu, alebo skrytú reakciu polície - okresný súd upriamil pozornosť aj na ďalšie okolnosti, nielen na samotný priebeh akcie, ktorá predchádzala zadržaniu obžalovaného, či na jej bezprostrednú prípravu, ale správne vyhodnotil aj to, že polícia mala konkrétne informácie nasvedčujúce o trestnej činnosti obžalovaného už v roku 2011 až 2012, preto malo byť začaté už skôr trestné stíhanie a na jeho základe potom vykonávané aj ďalšie úkony. Keďže sa tak nestalo, zadržanie obžalovaného nebolo v súlade so zákonom. Okresný súd sa zaoberal aj posúdením, či možno akceptovať postup polície a podradiť ho pod tzv. skrytú reakciu polície. Na jeho odôvodnenie v rozsahu uvedenom na stranách 13 a 14 napadnutého rozsudku krajský súd v plnom rozsahu bez potreby jeho opakovania poukazuje a odkazuje. Plne sa možno teda stotožniť s tým, že polícia žiadala svedkyňu D. ako dílerku drog zabezpečujúcu v minulosti tieto aj pre obžalovaného, aby ponúkla drogy obžalovanému, avšak trvali aj na tom, že ich má pripraviť určité množstvo (najmenej 50gramov), o čom (väčšom množstve) obžalovaný nemal vedieť. Takýto postup polície presahuje potom rámec tzv. skrytej reakcie polície.

Ak súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, odvolací súd ani nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, lebo sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade totiž napadnutému rozsudku nemožno vytknúť žiadnu chybu v zmysle ustanovenia § 321 Trestného poriadku.

Ako už bolo uvedené, okresný súd sa podrobne zaoberal vyhodnotením jednotlivých dôkazov, tieto vyhodnocoval jednotlivo aj v súhrne, a teda rovnako tak každú jednu okolnosť majúcu vplyv na tú ktorú skutočnosť z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty trestného činu, či už dôveryhodnosť jednotlivých tvrdení, výpovedí svedkov, obžalovaného, a správne vyhodnotil, pomenoval a popísal okolnosti, pre ktoré je potrebné tú ktorú skutočnosť vyhodnotiť ako nepreukázanú.

Záver okresného súdu o tom, že nemožno o skutku konštatovať, že sa stal, je potom správny, a keďže odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku ako neďôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.